

den Mand ellers kunde være, saa havde han dog røbet nogen Forstaaelse af hans Værks Betydning. I Morgen den Dag vilde han gaa til ham. De Følelser, der havde overfaldet ham ved Synet af Fritjof, havde gjort ham det klart, at han ikke vilde kunne udholde at blive der i Byen under de nuværende Forhold. Han vilde jo næppe turde vise sig paa Gaden af Frygt for at møde Bekendte, til hvis Spørgsmaal, Beklagelser eller Ondskabsfuldheder han maatte tie. Det store Selskab, som skulde holdes paa »Skovbakken« den næste Dag, og som han i Grunden havde glædet sig til, vilde han nu allerhelst blive helt borte fra. Han vidste, at der var indbudt en Mængde Mennesker, blandt andre Dr. Nathan, overfor hvem han heller ikke havde været helt betænksom i sine Udtalelser om Udsigterne for Projektets Gennemførelse. — Han tænkte ogsaa paa, at hans Familie kunde faa Nys om, at han igen havde lidt en Skuffelse, og han blev derved grebet af en Utaalmodighed, saa han formelig maatte kæmpe med Lysten til straks paa Stedet at sige Obersten de afgørende Ord i et Brev.

Han havde ellers nu i flere Maaneder ikke bekymret sig om sin Slægt. Under hans Ophold i Italien var baade hans Moder og Søkende igen ligesom gledet ud af hans Liv. Dog ikke helt. Det var ogsaa i Rom flere Gange hændet ham, at han midt om Natten vaagnede som ved